

[Miljøministeren]

enig med de ordførere, som har sagt, at det kan blive nødvendigt med en noget dybtgående behandling i udvalget af enkeltheder, for lovforslaget er et digert værk, og der er mange vanskelige problemer, som bør drøftes og belyses grundigt, og som jeg naturligvis er helt parat til at komme til samråd i udvalget om.

Flere ordførere har nævnt spørgsmålet om den megen bemyndigelse, der er indeholdt i lovforslaget. Jeg er enig i, at man selvfølgelig ikke bør lovgive via bemyndigelse, i den forstand at man ikke må administrere på anden måde end i overensstemmelse med det, der har været intentionen i lovgivningen. Hvis man kan påvise, som hr. Thorndahl hævdede at man kunne, at man ligefrem ændrede lovgivningens indhold ved administrationen af bemyndigelsesbestemmelser, er jeg da helt enig med hr. Thorndahl i, at man bør være forsigtig. Men nu forstod jeg – og det takker jeg selvfølgelig for. – at hr. Thorndahl mente, at det hverken var den nuværende miljøminister eller den eventuelt efterfølgende, som ville misbruge bemyndigelsen.

Men derimod vil jeg selvfølgelig ikke takke ham for, at han mener, det vil være embedsmændene, der vil gøre det, for så er der jo også lidt i vejen med politikerne, hvis de ikke passer på, at det ikke sker; nu tror jeg ikke, at embedsmændene på nogen måde vil gøre noget sådant. Men i hvert fald er det sådan, at hvis man først kommer så langt, som hr. Thorndahl beskrev det, at man derefter skal revidere lovgivningen, og man så føler, at man er blevet tvunget ind i at lave en ny lov i overensstemmelse med den måde, man har administreret bemyndigelsen på, er det jo op til os at tage stilling til, om vi vil ændre lovgivningen i den retning. Det kan ikke være en selvstændig årsag til fornyet lovgivning, at man har administreret imod en hidtidig lov. Der kan derimod naturligvis være reelle grunde til, at man finder ud af, at man bør ændre lovgivningen efter at have fået noget erfaring fra lovgivningens praktiske administration.

Hvad angår miljøankenævnet og dets sammensætning, har jeg ved flere lejligheder – og det blev i øvrigt også nævnt af hr. Waldorff, men i påtaleform – gjort opmærksom på, at vi netop bør tage dette problem op, når vi skal revidere miljøloven. Jeg kan ikke se, at der er noget galt i, at vi hele tiden

fremhæver det, for da miljølovens ankenævns bestemmelser bliver brugt i en række love og altså også i denne, er det vigtigt at få lavet eventuelle vidtgående ændringer ved den revision, vi skal gennemføre. Det kan da meget vel være, at netop den omstændighed, at man bruger den samme instans i mange love, vil underbygge bl. a. hr. Waldorffs og andre ordføreres ønske om, at det skal være en videre kreds, der sidder i disse miljøankenævne. Og jeg vil gerne sige her, at jeg har meget stærkt på fornemmelsen, at det vil kunne underbygges, bl. a. fordi det netop bruges i så mange sammenhænge, at man må have større grupper ind som de kilder, fra hvilke man øser sagkundskaben, idet det jo er det, der er meningen med miljøankenævnets sammensætning.

Så var hr. Waldorff inde på nogle ganske konkrete spørgsmål. Jeg ved ikke, om hr. Waldorffs parti er repræsenteret i udvalget, men uanset om det skulle være tilfældet, vil jeg gerne svare på et par af spørgsmålene, da jeg også anser dem for lidt principielle. Hr. Waldorff sagde, at den mest guddommelige bestemmelse var § 41. Det er selvfølgelig rart at blive gjort næsten guddommelig, men jeg vil straks trække det ned på det menneskelige plan og sige, at det måske skyldes, at hr. Waldorff har læst det lidt hastigt, for hvis han læste bemærkningerne til lovforslaget, ville han se, at det ret klart fremgår, at der her er tale om, at man er i en nødsituation. Det er ikke sådan, at enhver forbryder vil kunne påberåbe sig, at der er ikke sket noget, fordi han har ikke indberettet sin forbrydelse. I dette tilfælde drejer det sig altså om, at man føler, man er nødt til at overtræde bestemmelserne, fordi man skal redde enten noget meget værdifuldt eller direkte menneskeliv, altså at man er i en nødsituation. Det er i den situation, at man ikke har haft til hensigt at overtræde loven, men har følt sig tvunget til det for at værne nogle vitale interesser, at man skal meddele det, og det ville jeg dog tro var en meget rimelig bestemmelse.

Angående § 29, som i øvrigt også den socialdemokratiske ordfører berørte, og som omhandler straffebestemmelsen og dens praksis, vil jeg sige, at jeg er helt indforstået med, sådan som fru Jytte Hilden foreslog det, at man efter at have set dette foregå i praksis i et vist, rimeligt stykke tid tager